

Overweging 1e Paasdag

Thema: Tot geloof gekomen

Lezingen: Handelingen 10 34a, 37-43 en Johannes 20, 1-9

Zondag 9 april 2023

René Hornikx

Na de dood van een geliefde kan het gebeuren dat de geliefde opstaat in je hart en je troost schenkt en richting wijst in je leven zonder hem of haar.

In de martelgang en dood van Jezus van de afgelopen drie dagen kan het gebeuren dat de Verrezenen opstaat in ons en ons omvormt tot wie we ten diepste zijn: Paasmensen.

Die de dood en alles wat scheidt en leeg maakt achter zich laten en leven, het nieuwe leven waar alles spreekt van nieuw Leven dat al begonnen is.

Pasen vieren we in het voorjaar. Op de overgang van winter naar lente. In de winter ziet het landschap en de natuur er triest uit, dood. Zichtbaar lijkt er geen leven meer. Als skeletten steken bomen schil af tegen de hemel.

Maar wie in de winterse maanden goed kijkt, ziet aan bomen en struiken kleine knopjes, vaak verscholen in de oksel van een tak.

En als de lente zich aankondigt, met meer licht, dan ziet een geofend oog dat, wat voorzichtig ondergronds leefde, met een teer kopje boven de grond uitkomen. Het spel van licht en water, warmte en voeding doet het werk van het herleven van de natuur. Als uit het niets herleeft de wereld om je heen. Het doodse lijkende winterlandschap verandert in een groen fleurig en met kracht oprukkend nieuw leven. De natuur herleeft.

Paasmensen zien veel meer dan de dingen, die ons aan het hebben binden, veel meer dan het uiterlijk vertoon dat de leegte moet verbergen.

Zij zien verder dan het dodende geweld en onrecht, verder dan de agressie en het elk voor zich.

Zij zien tekenen van verrijzenis. Hoe midden in die dood Jezus er is, hoe Hij gebeurt soms aan ons, soms stil, incognito, in een vreemdeling op het strand, een tuinman of iemand die per toeval onze wegen kruist en een eindweegs meegaat.

Op de tweede woensdag van de maand is er een inloop voor rouwenden, in de parochie. Enkele dagen voor die tweede woensdag in maart belde een vrouw. Haar man was drie maanden geleden overleden. "Is het goed voor mij om te komen?", vroeg ze. "Mensen hebben tegen me gezegd dat ik daar beslist naar toe moest gaan." Ik zei: "Er moet niets, maar er mag veel. Je mag komen, en je mag blijven zo lang je wil. Je mag luisteren, vertellen en weer je eigen weg gaan als het je tijd is."

Ze kwam. Bescheiden, iets gebogen, Ze koos een plaats aan tafel.

Ze zat ineengedoken als een vogeltje op de stoel. Iemand sprak haar liefdevol aan. Ze reageerde met een flauwe lach. Ze werd met rust gelaten.

Er werd verteld. Langzaam ging ze rechter zitten om te luisteren. Ze scheen te herkennen wat er gezegd werd. De steen voor haar graf ging even opzij.

Opnieuw. Ze werd voor de tweede keer aangesproken. De steen ging weer voor haar graf. Als ze iets hoorde wat ze herkende kwam ze overeind. Iets raakte haar. Ze begon te vertellen, voorzichtig, stamelend. De steen voor haar graf schoof terzijde. Langzaam kwam ze in haar volle gestalte overeind. Ze kon en mocht van zichzelf weer zijn wie ze ten diepste was. Geduld en zachte woorden van mensen hadden haar uit de dood tot leven geroepen. In haar houding kon je het ook zien. In het begin ineengedoken, op het einde rechtop. Haar man was opgestaan in haar hart.

Paasmensen staan op uit het graf van hun angsten, uit de wonden van het verleden, met een veerkracht die niet alleen in henzelf haar oorsprong vindt. Zij staan op tegen alles wat leven tegenhoudt, wat mensen minder mens maakt en leven minder levenswaard.

Zij staan op om engel te zijn, een engel die de steen wegrolt die het leven van medemensen drukt, die in de donkere chaos licht brengt, die waar mensen op een dood punt zitten nieuw leven mogelijk maakt, die met een warm hart nabij is, zo nabij als God.

Bij het graf van Jezus aangekomen, zoeken de leerlingen tevergeefs. Jezus is verrezen. De levende moeten we niet zoeken bij de doden. Jezus is opgestaan te midden van zijn bange leerlingen. Het evangelie van vandaag is een en al beweging. Geloven in de verrijzenis is een weg gaan van niet-verstaan, niet kunnen begrijpen. Het er niet bij laten zitten. Herinneringen ophalen aan Jezus en in de herinneringen langzaam gaan zien en inzien en begrijpen dat Jezus opstaat in hun hart. Geloven in de verrijzenis is een ontdekkingstocht van buiten naar binnen en dan van binnen naar buiten.

Paasmensen gaan op weg, 'Mensen van de Weg', zo werden zij eertijds genoemd. Hun weg heet: liefde en geloof en hoop, breken en delen, doen wat Jezus heeft gedaan, zijn woord verder spreken, zijn gebed verder bidden. Ja, Jezus' weg is niet doodgelopen, hij loopt door in zoveel Paasmensen tot op vandaag.

Door zijn Geestkracht bezielt weten wij ons gezonden om blinden het zicht te geven, om verlamden te doen lopen, om monddood gemaakte mensen stem te geven, om aan armen de blijde boodschap te brengen van gerechtigheid, vrede en vreugde.

Pasen is: van woestijn vruchtbaar land maken, een weg helpen zoeken door zeeën van ellende, stenen wegrollen, ruimte bieden, leven brengen, lente maken.

Pasen is: de weg van Jezus gaan, met de mens die je bent geworden en de mogelijkheden die je gegeven zijn, op de plaats waar je leeft, om mensen te helpen opstaan, en leven gaan.